



ΘΕΑΤΡΟ

Του Γιώργου Παναγούλπουλου

Το έργο έχει παιχτεί πριν δεκαοκτώ χρόνια πάλι στο Εθνικό Θέατρο. Είναι από τα τελευταία έργα του συγγραφέα γιατί μετά απ' αυτό μεσολάβησε μια παρατεταμένη σιωπή που έφτασε σχεδόν ως σήμερα. Τώρα μάθαμε πως παίζεται μ' επιτυχία ένα νέο του έργο με τίτλο «Τρεις ψηλές γυναίκες».

Ο Αλμπι με το έργο αυτό εισχωρεί πιο βαθιά και πιο σύγχρονα στην ανατομία της Αμερικανικής κοινωνίας. Ο Ο' Νηλ είχε στόχο του την οικογένεια και ζωγράφησε σκηνικά τη διάβρωσή της, ο Μίλερ γενέκωσε τη διάβρωση στο λεγόμενο αμερικανικό όνειρο και ο Τένεσι Ουίλιαμς έδωσε ποιητικά την καταπιεσμένη γυναίκα του Αμερικάνικου νότου. Ο Αλμπι έφτασε στην εσωτερική αγωνία, στον παράλογο φόβο, στην αποσύνθεση ακόμα και των ψευδαισθήσεων. Ενα ζευγάρι του τυπικά αμερικανικού αστικού κόσμου φεύγει ξαφνικά από το σπίτι του και ζητάει καταφύγιο σ' ένα άλλο φιλικό του σπίτι γιατί φοβήθηκε. Το κυρίευσε ξαφνικά ένας αλλόκοτος φόβος για όλα και για τίποτα. Πέρα από τον τρόμο της φθοράς, τα πρόσωπα τα φοβίζει η ακινησία του χρόνου όταν κυριαρχεί στην πλήξη τους.

Η επανάληψη και η μεθοδευμένη χρήση του χρόνου που γίνεται πανικός. Το ζευγάρι αυτό που άφησε το σπίτι του δεν ένωσε το φόβο από κάτι ιδιαίτερο. Ήταν κάτι που ήρθε σαν αρρώστια, σαν άνεμος που μπήκε στο σπίτι τους από την ερημιά

ΕΡΕΥΝΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1995

511-55

Νέα Σκηνή Εθνικού Θεάτρου

Η «Ευαίσθητη ισορροπία» του Αλμπι

της επαφής και της επικοινωνίας. Κι εκεί στο σπίτι που κατέφυγε τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα. Εκεί ο φόβος προκλήθηκε από την εισβολή τους και ανέσυρε στην επιφάνεια αντιπάθειες και μίσση ακόμα και από συγγενικά πρόσωπα, ακόμα και από τη θέση των πραγμάτων που μέχρι τότε δεν είχε προσεχτεί. Τελικά όλα ξαναβρίσκουν αυτή την εφιαλτική ακινησία του χρόνου, στην αέναη ροή του.

Η σκηνοθεσία της κ. Ράιας Μουζενίδου υπήρξε όχι καλή, αλλά συναρπαστική. Έδωσε ανάγλυφα αυτή τη φθορά και την αχρηστία του χρόνου στα πρόσωπα και στις κινήσεις των προσώπων. Φώτισε μ' ένα παγερό φως όλη την τραγωδία της ύπαρξης, που βολεύεται σ' έναν φθαρμένο αστικό χώρο. Ζωντάνεψε τον τρόπο εκεί που δεν τον υποπτεύεσαι, ακόμα και στη σχέση των δύο γυναικών αδελφών που με τη μεγάλη διαφορά ηλικίας η μία πανικοβάλλει την άλλη.

Η κ. Ζαβιτσιάνου ξέρει πάντα να υποβάλλει ακόμα και τώρα που η ωριμότητά της φυσιολογικά θα έπρεπε να πάρει την κατιούσα.

Μπορεί η φωνή της να ήταν αδύνατη, αλλά είχε την πειστικότητα του ρόλου της Αννιές.

Ο κ. Πάρλας, ένας ηθοποιός με μεγάλη άνεση που οι ρόλοι του βγαίνουν πια με τη φυσικότητα ενός σοφού της σκηνικής τέχνης, μας έδωσε ένα πολύ καλό Τόμπιας.

Η κ. Παγώνη και η κ. Δαμάνη μας έδωσαν πειστικά τους ρόλους της Κλαίρης και της Τζούλιας. Ο κ. Χουβαρδάς (Χάρρυ) και η κ. Αρσένη (Έντα) ακροβάτησαν με ισορροπία στο φόβο. ■